

Posten i Hörby.

5

Efter freden i Roskilde och Skåne åtminstone officiellt blivit Svenskt. Beslöt den Svenska okupationsmakten att regelbunden posttrafik mellan städer och byar skulle införas och att i alla större orter och städer blev postkontor inrättade. För finansieringen inrättades posthemmanden och här uttogs två och bönderna på dem skulle rida med posten till Hurva eller Wram på vilka platser det fanns ryttare som födde posten vidare. Postväskor voro låsta och öppnades endast på postkontoren. Lösbrev som lämnades till postbönderna lämnades i många fall över till andra personer som han mötte på vägarna och dessa voro inte säkra för adressaten. Kronodelgivningar och kronobrev, medfördes men då med en åkande kronolänsman vilka såg till att de nådde den rätta personen. Vid vintertinget 1767 inkom anmälan från ägarna till Löberöd, Viderup, Bosiökloster, Fulltofta ; Åkersberg; och Kvesarum att postbönder som inte kunde läsa skriva lämnade brev till främmande personer och läto lösbrev ligga i väskan, om de inte fått den kontant ersättning som de ansåg sig vara värda, ty portona beräknades efter väglängden.

Den som först kunde kalla sig postmästare i Hörby, var född i Skartofta och hade dess för innan varit i greve Jakob de la Gardies tjänst. Det finns anteckningar i häradets tingsbok där Löfvengrens förpliktigar sig den 26 juni 1806. Som jag undertecknad blivit i nåder konstituerad att förestå och bestrida postmästaretjänsten i Hörby, så förpliktigar jag mig härmed på det kraftigaste, att jag samma tjänst så skall förvalta, som inför Kongl, Maj:t och dess postdirektion jag det tryggeligen vill och kan ansvara. För de av Löfvgren omhänderhavda medlen gingo kronofogden Jean Barfoth och prosten P.M. Weibull i borgen.

Men många hade tidigare i Hörby kallat sig postmästare 1784, nämnes en boutredningsman angående en gästgivare Franks dödsbo, nämnes postmästaren i Hörby Per Möllerstedt. Fänrik i den svenska armén.

I förhör angående ett postrån i Pinedalen 1787, omtalas en postförvaltare Hans Malmsten. Han åtog sig även juridiska uppdrag, detta icke utan framgång i mångas förhållande var han väl underrättad, varför han också som vittne ansågs värdefull. År 1787 lät han tingsrätten veta att han köpt hemmanen nr. 6 och 21 i Hörby och att de båda sammanslog till ett .

1809 nämnes en Georg Malmsten, kanske var han hans Malmsten son. Han var engagerade sig starkt i 1809 års statsvälkning, och meddelade att om han på sin centrala plats på köpingens postkontor märkte något misstänkt förpliktigade han sig att meddela detta. Men om Gustavianernas ledare Jakob de la Gardie på Löberöd, kom skvaller till Stockholm, ingen vet varifrån

skvallret kom fram. Efter något år sålde Malmsten sina hemman 6 och 21 till bokhållaren på Ödvedskloster för en köpeskilling av 1,111 riksdaler banko och i köpekontraktet tituleras "Malmsten Postinspektor."

Postmästaren i Hörby Christian Benedicktsson var född i Landskrona år 1822 och var mjölnarson. Han blev postexpeditör 1841 och efterträdde 1854 Löven-gren som postmästare i Hörby, vilken befattning han kom att inneha i 34 år. Benedicktsson blev mest känd som författarinnans man, som skrev under pseudonymen Ernst Algren. Han hade tidigare varit gift med Matilda Beata Andersson år 1851 och hade med henne 5 barn. Hon dog 1865 och 1871 in-gick Benedicktsson nytt äktenskap med Viktoria Maria Bruzelius som då var 21 år gammal. Hon var hans bästa väns dotter, och enligt vad man läsa mellan raderna voro de inte så intresserade någon utav parterna. Men Vik-torias fader var den påtryckande parten, kanske var det ekonomiska prob-lem som låg bakom. Hon öppnade så småningom en liten bokhandel på samma gång som hon försökte skriva enkla trevande berättelser om sina upplevelser i Hörby. Vilka vi i dag upplever som finstämda underbara skildringar från en gammal by med brytningstidens alla problem och motsättningar.

Givetvis var hon väldigt djärv i sin kritik mot konservatismen som hon dagligen omgicks med. Hon hade ett kolosalt mod, som vågade vara så rak-ryggad både mot personliga bekanta i deras privatliv, som i sin tjänste-utövning. Problemen inom familjerna beskrevs av henne utan förbarmande och därför skaffade hon sig många fiender. Medan vi som lever i dag har en känsla av att delta i händelser, som hon skildrar för 100 år sedan. Läsaren har känslan att själv vara med i dessa så fint skildrade dramer:

I hennes äktenskap med postmästare Benedicktsson föddes deras enda barn dottern Hilma Margareta som föddes 1873. Han brukade liksom sina före-gångare, vid sidan om sin tjänst Jordbruk på nr 6 och 21 liggande i Råby-gatan.

Parets ekonomiska situation var inte lysande och Viktoria var nog inte typen för att bli en bondmora. Däremot hjälpte hon till med arbetet på postkontoret och där hon drev en liten bokaffär vid sidan om. Detta för att hon skulle ha möjlighet, att försöka tjäna pengar för att utbilda sig till artist, (konstnär) sedan till författare. I slutet av sitt författarskap inleddes ett förhållande med Litteraturkritikern Georg Brandes vilken liksom den ryske generalen Kulneff "älskade och slog ihjäl med samma varma själ". Med honom levde hon som i himlen och havet, precis som den mannens åsikt var om hennes författarskap, och blev utnyttjad till max. För att därefter när leken inte var rolig längre kfitisera henne och visa rent förakt.